

[Ministeren for offentlige arbejder]

element af industristøtte i forslaget eller i de hensigter, som mange partier her i salen har. Hvis det samtidig gavner industrien, er det da ikke dårligt, men at tale om industristøtte i denne forbindelse mener jeg er forkert.

Med hr. Sander har jeg allerede udvekslet bemærkninger. Jeg er glad for hans replik i den sammenhæng, vi talte om før, med hensyn til formyndereskabet. Lad mig bare sige yderligere til hr. Sander, at jeg også sagde det om kommunerne klart den 15. maj 1984. Vi havde på det tidspunkt forhandlinger i gang med både Kommunernes Landsforening og Amdsrådsforeningen. Vi har fortsat disse. Vi er så godt som enige med kommunerne om deres rolle i dette kommende arbejde, så der bliver nok heller ingen problemer dér.

Så vil jeg gerne sige noget til fru Ingerlise Koefoed, og dette svar vil jeg beskæftige mig lidt mere med, også fordi der her er indbygget nogle svar til hr. Sven Skovmand og hr. Tinning.

For det første vil jeg sige, at jeg ikke kan godkende definitionen af politikerne som formyndere. Fru Ingerlise Koefoed sagde, at det at søge at overbevise andre og få tilslutning hos andre til sine synspunkter er der vel også noget formynderi i. Nej, det synes jeg ikke. Selvfølgelig skal vi da debattere og forsøge at overbevise hinanden, men jeg synes, at vor lovgivning og vore regelsæt slet ikke skal være formynderiske; vi skal klart have færdselsregler også i andet end i trafikken, men at der skulle være nogen formynderrolle i at være politiker tror jeg nok at et stort flertal både i denne sal og i andre folkevalgte forsamlinger vil afvise.

Så bliver der sagt: hvem deltager i debatten? Ja, man kan jo ikke bebrejde politikerne, at de deltager i debatten, og man kan ikke engang bebrejde medierne, at de slet ikke har refereret debatten eller ikke givet spalteplass til den. Der er også mange af mediekommisionens medlemmer, der har deltaget i debatten, og der er mange, mange andre. Hvorvidt den fører eller ej, er jo igen i et demokrati overladt til menneskene selv, og vi har jo gud ske lov ingen minister, der kan udkommandere nogen til at udtale sig.

Jeg kan da også godt forstå, at folk synes, det er svært, og jeg vil gerne bekende, at jeg ikke tror, der kan træffes nogen beslutninger

i denne sal, ved folkeafstemninger eller ved inddragelse af meget brede kredse i debatten. Ikke fordi jeg har noget imod, de gjorde det – jeg ville være glad, hvis de gjorde det – men mennesker har jo mange ting at gøre og mange ting at tænke på. Jeg tror slet ikke, at nogen, heller ikke de største eksperter – og slet ikke vi politikere – kan udtale sig om, hvad befolkningen vil med det.

Jeg var inde på tilsvarende betragtninger den 15. maj: hvad ville befolkningen med elektriciteten, da den blev indført? De ville have lys og delvis varme, men hvad den førte til, kunne det, fru Ingerlise Koefoed kalder befolkningen, selvfølgelig ikke overse, og befolkningen kan altså heller ikke overse, hvad hybridnettet kan udvikle sig til. Nogle teknikere kan opstille en hel masse muligheder, som ikke vil sige den enkelte person noget andet end: det var da sjovt, det var da interessant. Men ingen vil kunne overse, om de får brug for det eller ej, og i hvilken udstrækning og på hvilken måde de vil benytte sig af det om 10–15 år, som hr. Tinning sagde. Med den fart, teknikken har på, tror jeg ikke, det er muligt.

Det, jeg imidlertid tror på, er, at den teknik, der er til stede, er det ikke op til nogen politikere eller nogen folkevalgt forsamling at spærre af over for befolkningen. Den skal være til rådighed, og så må vi have tillid til hinanden, herunder altså også til befolkningen. Vi må have tillid til, at de har en kritisk sans, en sund skepsis, at de selv kan finde ud af – ligesom de selv skal bestemme, hvilke bøger og aviser de vil læse – hvor de skal køre hen i deres biler, hvad de vil tage ind på deres radio- og TV-apparater, hvad de i øvrigt vil bruge elektricitet og andre kraftkilder til osv. På samme måde skal befolkningen selv her disponere over sin tid. Det ville være aldeles utilstedeligt, hvis vi gav os af med at holde en teknik, som er kendt og udviklet, tilbage. Vi ved desuden, at den kommer i en lang række lande, og deri ligger selvfølgelig det industripolitiske sigte, som jeg også tror hr. Tinning efterlyste. Da vi ved, at den kommer i en række lande i vor nærhed og fjernere på kloden, vil det stille os vældig tilbage, hvis vi i løbet af ganske få år er i den situation, at vi ikke har fulgt med.

Kultur kan altså ikke planlægges ved tegnebrætter, som teknik kan. Det er sagt, at det at konstruere og fremstille en bil, en TV-sen-